

forslaget Nr. 78 gaar ud paa, at Sager angaaende urigtig Opgivelse kun kunne ordnes i Mindelighed med Finansministerens Samtykke. Da det jo er Statskassen, der i paagældende Tilfælde er bleven besvæget, har Udvalget fundet det urigtigt, at man lagde det i Politimesterens eller Amtmandens Haand at approbere Forlig om den Slags Sager, og ment, at saadanne Sager kun burde forliges, naar Finansministeren fandt, der virkelig var Grunde til Stede, som kunde tale for et saadant Forlig. — Endelig har Udvalget under Nr. 79 stillet et Endringsforslag, der tilsigter, at denne Lov træder i Kraft samtidig med Loven om Overgang af en Del af de direkte Statskatter til Kommunerne. Rigtigheden af dette Forslag vil vistnok være indhjende af sig selv. — Jeg skal hermed tillade mig at anbefale alle Endringsforslag, der ere stillede af Udvalget eller af Flertal, og skal forbeholde mig at udtale mig nærmere om Mindretalsændringsforslagene, naar Mindretalenes Ordførere derom have haft Ordet.

J. Sager: Det er jo ikke mange Uoverensstemmelser, der er mellem Flertallet og i hvert Fald det Mindretal, hvortil jeg hører, men det er dog ikke væsentlige Uoverensstemmelser. Jeg skal begynde med Betænkningens Bemærkninger. Der have vi jo maattet indskrænke os til at fremhæve, hvad der allerede er nævnt ved Lste Behandling af denne Lov, at det forekommer os ganske urigtigt, om denne Stat blev vedtaget, uden at der samtidig blev sat Begrænsning for den Vilkaarlighed, hvormed Formue- og Lejlighedsstaten kan opkræves paa Landet. Denne gamle Stat har jo ganske vist til en vis Grad indelevet sig i Befolkningen, og man betragter det jo maaste mange Steder som en Ret bestandig og uden Grænser og Regler at sætte Kommunens Behoere i Stat. Men jeg tror dog, at alle, som ville raisonnere med Villighed, maa erkende, at det er i og for sig ganske irrationelt, at Kommunalbestyrelsen uden Spor af Kontrol eller Grænse, naar undtages en Appel til en ligeledes folkevalgt Kommunalbestyrelse, nemlig Amtsrådet, kan dekrettere Joll i Stat saa højt, de ville. Det har været meget besværligt i mange Tilfælde, men man har fundet sig i det. Men nu at gøre denne Byrde endnu utaaleligere ved uden at forandre dette Forhold, uden at sætte Grænser for dette Forhold at vedtage en ny Stat paa Indtægt og Formue, forekommer rigtig nok Mindretallet at være at gaa for vidt. Der maa kunne findes en Begrænsning, og der har i det Udvalg, der har været nedsat

om Næringsdrift, været fremsat Forslag, som i hvert Fald delvis maatte kunne anvendes. Det er klart, at vi ikke ved denne Lejlighed fra Mindretallets Side kunne tage dette Spørgsmaal op paa en saadan Maade, at der kan stilles Endringsforslag. Vi kunne kun, hvis den høje Regering, hvad vi jo haabe, have samme Opfattelse, vente, at der fra Regeringens Side vil blive fremsat Forslag, som kunde give de fornødne Kauteler i saa Henseende. Med Hensyn til Kjøbenhavn er det jo klart, at det aldeles ikke kan lade sig gøre at beholde den nuværende Kjøbenhavnske Indkomststat samtidig med denne Lov, uden at der sker visse Forandringer. Denne Lov paabyder absolut Tavshed, den Kjøbenhavnske Statelov hviler absolut paa Offentliggørelsesprincippet. Der er ogsaa andre Ting, der næppe lade sig forene. Bestemmelserne om Mandtalslisterne og den Lov, hvorpaa Angivelserne skulle gøres, ere til Dels skrevne ud af den Lov, som tidligere er givet om Statsindkomststat, som var bestemt til midlertidig Brug, hvortilmod det, naar det skal være til varig Brug, sikkert vil være meget vanskeligt for ikke at sige umuligt at benytte denne Lovs Regler. Dette er imidlertid mere af formel Bestaffenhed, hvortilmod Spørgsmaalet om Forholdet til Formue- og Lejlighedsstaten naturligvis er en Sag af stor Betydning. — Hvad ellers Endringerne angaar, da er der navnlig to Hovedpunkter. Jeg skal begynde med det, som sidst er fremsat; det bliver Endringsforslaget under Nr. 47 om, at der ikke skulde være en absolut Selvangivelsespligt for Formuens Vedkommende. For Indtægten Vedkommende er der jo fastsat en absolut Selvangivelsespligt, naar Indtægten er over et vist Beløb, og for Formuen vil jo Loven ligeledes, naar den er over et vist Beløb, have en bestemt Selvangivelsespligt. Det er nu Mindretallets Mening, at man ikke skal gøre disse Skridt, der i og for sig kunne være vanskelige nok for Befolkningen, alt for pludselige og alt for stærke. Hvis der virkelig nu vedtages en Lov med en ny Beskatning for Formue og Indtægt, og man der fastholder Forpligtelsen til at angive en Indtægt over et vist meget lavt Beløb, vil det sikkert være rigtig, ikke at volde Beboerne yderligere en langt større Vanskelighed: at skulle være forpligtede til at angive deres Formue, hvad mangen En slet ikke ser sig i Stand til, og hvad der vil volde mange den største Pine. Jeg ser meget godt, hvad der kan siges for eller imod, og det er ikke, fordi jeg for mit Vedkommende har saa store Betænkneligheder ved Sagen, men jeg erkender, at der i Befolkningen, i hvert Fald hos en